

in lenokrvni ljudje, se je pri neki mali postaji, ki sem ji ime pozabil, pripetilo sledeče: vstopila sta mlad mož in njegova ženka, ondotna posestnika, polgosposko oblečena. Ker je vlak postal le nekaj minut, je ona svojega moža kar tiščala v voz, tako da se je ob pragu malo spotaknil. Mož pa, ne bodi len, se obrne, ji čisto mirno nekaj reče v svojem „plattdeutsch“, a ji pri tem pripelje pred vsem občinstvom zelo pravilno — zaušnico! Nato sta se usedla na prazen prostor, ona je malo jokala, on pa je modro gledal predse. Potniki, ki smo bili sicer sami tujci od daleč, smo se dokaj čudili temu „mirnemu“ temperamentu. Molče je parček izstopil pri prihodnji postaji . . .

Za tisto uro, ki sem jo prebil na Kriški gori, mi ni bilo žal in hvaležen sem bil starim Berlincem, ki so tej gori prisuli toliko, da je 30 metrov visoka... To je za one kraje že „zračna“ višina! —

(Dalje prihodnjič.)

Kazak Semjon.

Po stepi zeleni se vije Don,
po stepi mi jaše kazak Semjon;
na vrančevo grivo poveša glavo,
na sedlo rdeče mu solze teko.

Pa bi si zavriskal, kazak, in zapel,
kako si sabljo nad Turkom vihtel,
kako si drevil čez krvavo ravan,
ko v Krim vas je vodil junak atamán!

„O, sablja je sita tatarske krvi,
o, hetman moj hrabri na Krimu spi;
vse pesmi moje umrle so,
le solze moje teko, teko . . .“

In ti, črnooka, si kriva tegá,
ti moja Paraša, ti, drug moj Iljá;
pa jutri zarana — njen ženin ne boš:
vidva bosta blede, krvav bo moj nož . . .“

Vladimir Levstik.